

Soud první stolice zamítl návrh Vojtěcha V-a na náhradu útrat právního zastoupení podle § 394 ex. ř. proti Antonínu V-ovi. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, v jednání pokračoval. Důvody: Ze spisů jest zřejmo, že prozatímní opatření bylo navrhovateli Antonínu V-ovi povoleno usnesením ze dne 11. července 1930 a za výkon byl dožádán okresní soud ve V., jenž usnesením ze dne 28. července 1930 žádosti Vojtěcha V-a o odklad výkonu vyhověl, a že nárok ohroženou stranou tvrzený, pro který bylo zatímní opatření povoleno, byl právoplatně odepřen. Má tudíž podle § 394 ex. ř. strana, k jejímuž návrhu bylo povoleno zatímní opatření, dáti odpůrci náhradu za všechny majetkové újmy, které mu byly způsobeny zatímním opatřením. Újmou tou jsou i útraty požadované odpůrcem, poněvadž vznikly následkem prozatímního opatření v tomto řízení. Že ke skutečnému výkonu zatímního opatření v projednávaném případě nedošlo, jest nerozhodné, neboť, nebýti návrhu odpůrce, muselo by k výkonu dojít a útraty bráněním se odpůrce proti výkonu prozatímního opatření byly tudíž nutné, a, ano došlo k právoplatnému odepření nároku, jsou majetkovou újmou. Podle toho měl první soudce o náhradních nárocích podle § 394 ex. ř. jednati a nikoliv přímo návrh zamítnouti, poněvadž jest tu předpoklad požadování náhrady.

Nevyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávněnost, neboť napadené usnesení rekursního soudu odpovídá i stavu věci i zákonu a vývody stěžovatelovy nejsou s to, by správné důvody rekursního soudu vyvrátily neb oslabily. V § 394 ex. ř. jest ustanoveno, že má strana, k jejímuž návrhu bylo povoleno zatímní opatření, dáti odpůrci náhradu za všechny majetkové újmy, které mu byly způsobeny zatímním opatřením. Stačí tudíž, bylo-li zatímní opatření povoleno, nevyžaduje se, by bylo i provedeno. Správně uznal rekursní soud, že újmou tou jsou i útraty požadované odpůrcem, poněvadž vznikly prozatímním opatřením v tomto řízení a nahraditi jest podle zákona všechny majetkové újmy (srov. také t. zv. odpovědi k § 394 ex. ř.). Pro posouzení otázky, zda přísluší odpůrci náhrada podle § 394 ex. ř., jest nerozhodné, zda mu bylo usnesení o zatímním opatření doručeno jen omylem krajského soudu v Ch. před výkonem zatímního opatření, nikoli teprve při výkonu, nerozhodný jest i názor stěžovatelův o příslušnosti okresního soudu ve V. k rozhodnutí o odkladu prozatímního opatření.

Čís. 10957.

Pro povolení exekuce nuceným zřízením zástavního práva jest lhůta, že na jmění dlužníka byl v den povolení exekuce vyhlášen úpadek, jen když žádost o povolení exekuce došla k soudu před tímto dnem.

(Rozh. ze dne 5. září 1931, R I 534/31.)

Vymáhající věřitel (československý erár) navrhl dne 16. března 1931 proti dlužníku povolení exekuce vnučeným zřízením zástavního práva na nemovitosti. Soud první stolice usnesením ze dne 20. března 1931 exekuci povolil. Téhož dne byl na jmění dlužníka vyhlášen úpadek. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle § 2 konk. ř. právní účinky prohlášení konkursu nastávají počátkem dne, kdy konkursní edikt byl vyvěšen na soudní desce konkursního soudu, a to od počátku dne vyvěšení, tedy od 12. hodiny noční a do této doby působí prohlášení konkursu nazpět. Exekuce podle toho byla povolena po prohlášení konkursu, což podle § 10 konk. ř. jest nepřípustné, neboť po prohlášení konkursu nemůže býti pro pohledávku za úpadcem na věcech do konkursní podstaty náležejících nabyto soudcovského práva zástavního. Výjimka stanovená § 10 (4) vyr. ř. pro pohledávky požívající přednostního práva (§ 23 vyr. ř.) v konkursu neplatí, takže po prohlášení konkursu nelze na nemovitostech úpadcových nabýti zástavního práva ani pro veřejné dávky. Ostatně z předloženého výkazu nedoplateků zřejmo, že exekuce byla navržena pro daň obratovou a důchodovou, jimž zákonné zástavní právo vůbec nepřisluší, a, pokud jde o daň výdělkovou, nepřicházejí v úvahu ani ustanovení čl. III. čís. 5 uvoz. zák. ke konk. ř. a §§ 48, 49 konk. ř., poněvadž návrh proti doslovu § 54 čís. 3 ex. ř. neobsahoval udání, že nemovitosti, na něž měla býti vedena exekuce, slouží výlučně nebo aspoň převážně provozování výdělečného podniku, podrobeného dani. Rekurs jest proto důvodný, bylo mu vyhověno a napadené usnesení změněno v ten způsob, že byl návrh na povolení exekuce zamítnut.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud zamítl s poukazem k ustanovení § 10 konk. řádu ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. z. návrh na povolení exekuce vnučeným zřízením zástavního práva z důvodu, že právě dne 20. března 1931, kdy byla povolena navrhovaná exekuce, byl prohlášen konkurs na jmění povinného. Napadá-li stěžovatel názor ten jako nesprávný s hlediska právního, jest mu přisvědčiti. Rekursní soud přehlédl při posuzování věci ustanovení § 13 konk. řádu, podle něhož mohou býti vklady ve veřejných knihách o nemovitých věcech povoleny a vykonány i po prohlášení konkursu, řídí-li se pořadí zápisu dnem, který jest před prohlášením konkursu. Podle § 29 knih. zákona a § 88 druhý odstavec ex. ř. řídí se pořadí zápisu podle podacího čísla, kterým bylo podání u knihovního úřadu opatřeno (§§ 438 a 440 obč. zák.). Došla-li žádost o povolení vnučeného zřízení práva zástavního k soudu povolujícímu exekuci, který jest zároveň exekučním a knihovním soudem, již dne 16. března 1931, jak vyplývá ze záznamu, mohlo jí podle § 13 konk. řádu býti vyhověno, neboť pořadí zápisu řídilo se dnem 16. března 1931, který jest před prohlášením konkursu.